

אשריכם ישראל

משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א

מאמרים וסיפורים אקטואליים - אלול תש"פ

סיפור מתועד: להיכן נעלם הבורג – עמ' 6

איך פותחים דף חדש? אפשר להשתנות ברגע? – עמ' 7

מאמר לבני הישיבות: בעקבות משבר הנגיף – עמ' 12

בפיך ובלבבך לעשותו

קריאה. נבהלתי כהוגן, ובפרט לאחר שעיינתי בדף ההוראות לטיפות וכתוב שם במפורש שאם חשים בטשטוש בראייה יש לפנות לרופא. התקשרנו לרופא עיניים והוא אמר שהטיפות לא אמורות לגרום לתופעות שכאלה ושכדאי שאבוא אליו. נקבע לי תור ליום המחרת. מרגע לרגע הפחד והחרדה התעצמו, כבר התחלתי לדמיין דמיונות נוראיים, ובפרט דאגתי על הראייה שלי, האם אזכה עוד ללמוד בנחת את התורה הקדושה, האם אזכה לראות לבד ללא עזרת אחרים. פתאום התחלתי להעריך את גודל המתנה הענקית הזאת שנקראת עיניים. ודבר ראשון אמרתי בליבי: איזה נס שהדבר

תודה על כל נשימה

חברים יקרים, כמה צריך להודות להשם יתברך על כל נשימה ונשימה, ולא להתייחס לשום דבר כמובן מאליו. הנה לאחרונה ביום מן הימים חלק מהעין שלי נהייתה אדומה, כל מי שראה את העין שלי נבהל, למעשה לא הרגשתי כאב, אבל כולם שאלו אותי בדאגה "מה קרה לך בעין?". הלכתי לרופא משפחה והוא אמר לי: "זה רק פיצוץ ווריד, אל תדאג, אני אביא לך טיפות ותוך יומיים זה עובר". הודיתי להשם שזה לא משהו רציני. התחלתי לקחת את הטיפות והמצב רק הסתבך... הראייה שלי נהייתה מטושטשת, ועיני זלגו דמעות מכל מאמץ של

והכליות וכל האיברים והגידים. אילו פינו מלא שירה כים וכו' אין אנחנו מספיקים להודות על אחד מאלף אלפי אלפים של חסדי השם המרובים בכל עת ובכל שעה.

והאמת היא שלא צריך להמתין לרגע של מתח בכדי להיזכר להודות לבורא עולם, להיפך, עוד יותר עלי להודות על האיברים שמתפקדים כל כך טוב עד שאפילו איני נזקק לעבור בהם בדיקות... ובד בבד עם מעלת ההודיה התחזקתי יותר להתפלל ברצינות ולבקש מהשי"ת שיתמיד בריאותינו וימשיך לתת לנו כל צורכינו, ולא להתייחס לדבר שיש לנו כבר כדבר המובן מאליו, וכדבר שכבר נמצא "בידיים שלנו", כי כל רגע ורגע אנו זקוקים להשגחתו ורחמיו של בורא עולם.

מה נשתנה הנחש

מספרים על יהודי אחד שנכנס אצל הרה"ק רבי שמחה בונם מפשיסחא זצ"ל והתלונן בפניו על קשייו המרובים בפרנסה, כשהוא מתבטא שיש כאלו שאינם שומרים מצוות ויש להם שפע גדול, ומדוע הוא שמקפיד על קלה כבחמורה סובל... אמר לו רבי בונם: תראה את אדם הראשון שנכשל על ידי הנחש ונתקלל "בזעת אפיך תאכל

הזה קרה רק כעת, לפחות הספקתי במשך כשלושים שנה ללמוד תורה בכוחות עצמי... באותו הלילה התקשיתי להירדם, התהפכתי מצד לצד, והתפללתי לבורא עולם שיזכני להמשיך לראות ללא בעיות.

בבוקר התפללתי ומייד לאחר מכן הלכתי למרפאה. לקחתי איתי תעודת זהות, מתוך חשש רציני שהרופא ישלח אותי למיון לסדרת בדיקות... ואז נכנסתי אל הרופא והוא לאחר בדיקה בישר אותי בבשורות טובות: "מה שיש לך זה נקרא באידיש גורנישט מיט גורנישט, פשוט כלום עם כלום". והוא הוסיף ואמר: "אני מאחל לך שאם אי פעם יהיו לך צרות שאילו יהיו הצרות שלך. כי מה שיש לך זה בסך הכל שטף דם תת עורי, וזה בעזרת השם יעבור לבד".

יצאתי מהרופא והתאפקתי לא לרקוד באמצע הרחוב... הודיתי והודיתי לבורא העולם על העיניים הבריאות, על הזכות לראות את עולמינו הנפלא, "מה רבו מעשיך השם", על הזכות העצומה ללמוד את התורה הקדושה בעיניים בריאות, ועל הזכות לכוון יותר בברכת "פוקח עוררים". באותה הזדמנות התעוררתי להודות יותר להשם יתברך על האוזניים הבריאות שאפילו לא נאלצתי לעבור איתם מתח ובדיקות וכו', הלב

מסובבת מן הדאגות והצרות, רק שלפעמים את הדאגות שולח ה' כדי שנתפלל אליו יתברך. איתא בשמות רבא (פכ"א ה): אמר רבי יהושע בן לוי למה הדבר דומה למלך שהיה בא בדרך והיתה בת מלכים צועקת לו מהליסטים, שמע המלך והצילה, לאחר ימים ביקש לשא אותה לאשה, היה רוצה שתדבר עמו ולא היתה רוצה, מה עשה המלך, גרה בה הליסטים כדי שתצעק וישמע המלך, עד כאן לשונו הקדוש. את הנמשל בטח אתה מעצמך מבין. הנפש שלך בת מלכים, רוצה הקב"ה לשא אותה, כלומר שתתקרב ותתיחד בקדושתו, וצריכה לדבר ולהתפלל אליו, כי על ידי התפילה הפנימית הבאה מקירות הלב הנפש מתעוררת משנתה, הומה ומתייחדת במלך מלכו של עולם, והיה עיקרה ותכליתה של התפילה, עד שישנן דאגות שה' שולח אותן לאיש הישראלי כדי שיתעורר על ידם להתפלל ולצעוק לה' מקרב לבו ונפשו, כמו אותו המלך שגרה את הליסטים בבית המלך כדי שתצעק אליו".

הדבר היחיד שתלוי בנו

ובאמת שתפילה היא הדבר היחיד שתלוי בנו, אם נרצה – נתפלל, ואם נתפלל, נקבל כבר משמים עזרה להצליח במשימות, ודבר זה רמזו בפסוק

לחם", ואילו הנחש שהוא המסית התקלל "עפר תאכל כל ימי חייד", ולכאורה זו קללה פחותה, שכן עפר אפשר למצוא בכל מקום? אלא העניין הוא שהקדוש ברוך הוא מחבב את תפילותינו ולכן גזר שלא נשיג את הפרנסה בקלות וכך נרבה בתפילה תדיר, אך את הנחש הקדוש ברוך הוא מואס ולא רוצה את תפילותיו לכן הוא אמר לו: "קח כמה אוכל שאתה רוצה, והעיקר שתשתוק ולא תתפלל"... סיים רבי בונים: תבין אם כן שאת מי שהקב"ה מחבב הרי הוא מונע ממנו דברים בכדי שירבה עליהם בתפילה, דווקא מתוך שהקב"ה אוהב ומחבב אותו ואת תפילותיו.

ואצטט בזה דברים נפלאים מספר "חובת התלמידים (פ"ט): "הנער, אף שהוא הגדול, אם יש לו, דעה קטנה, חושבים שכל עצמה של התפילה היא הדאגה והצרות שעליה מתפללים, כמו שמבקש העני מן העשיר או כל איש ממלך בשר ודם אשר בידו להושיעו באיזה דבר. אבל רק איש בער ולא ידע, יכול לחלל כך את התפילה ולחושבה רק צורך הדאגות, ולולי הצטרכויותיו לא היה מתפלל חס ושלום. כי באמת התפילה בעצמה, התקרבות הלב והשתפכות הנפש לה' בתפילה, זו היא העיקר בתפילה. וראה נא במדרש עוד יותר, לא בלבד שאין התפילה

הכול יכול להשתנות!

ובפרט בימים אלו עלינו ולהרבות בתפילה מכל הלב, שתכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה. **מה זעתכם לקום מחר בבוקר ולגלות שהכול השתנה? פתאום כולם בריאים [כן, כן, הקורונה "פתאום" נעלמה...], כולם מצאו את זיווגם, כל העקרות נפקדו, לכולם יש שלום, לכולם יש נחת מהילדים, כולם חזרו בתשובה, ולאף אחד לא חסר כסף.** נשמע לכם חלום? אז חשוב שתדעו שעכשיו יותר מתמיד החלום הזה יכול להפוך למציאות! הכול יכול להשתנות!

בעוד ימים ספורים הקב"ה בכבודו ובעצמו יישב בבית דין של מעלה ויחליט מה יהיה אתנו בשנה הקרובה, וממש לא ברור שמה שהיה ימשיך להיות, יתכן שכבר במוצאי ראש השנה הכול ישתנה, ויתכן שהשינוי יתבצע בתהליך ממושך, אבל מה שבטוח הוא שהכול בכול מכול כול יכול להשתנות. ואם נרבה בתפילה והתחזקות נזכה שיתהפך הכול לטובה, ואף תבוא הגאולה.

(דברים ל יא-יד) "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו", "**בפיך ובלבבך**" – **זו תפילה שבה היוצאת מן הלב, ובה תלוי הכל!** ("בריתי שלום" פ"ה).

וכן מצינו בתהילים (ק"ו,ל) שאומר דוד המלך ע"ה "ויעמוד פנחס ויפלל ותעצר המגיפה", ולכאורה זהו פלא גדול, הלא בתורה לא כתוב שפנחס התפלל, מה שכן כתוב הוא שפנחס לקח רומח בידו ועשה מעשה עצום של מסירות נפש, ומבארים (מובא ב"מאמרי חיזוק" קע"ח) שדוד המלך היה כל כולו תפילה בבחינת "ואני תפילה", ומתוך כך היה ברור לדוד המלך שכל כוחו של פנחס לא היה אלא בתפילתו שהרבה בתפילה לזכות לדעת את המעשה אשר יעשה, ושיצליח בזה, עד שאכן תיעצר המגיפה, ורק בכח התפילה הוא אכן זכה לעצור את המגיפה!

כי כאמור הדבר היחיד שהוא בידיים שלנו הוא התפילה, וכל השאר תלוי ברצון השם, ומשום כן, הגם שמחובתינו לעשות השתדלות, הרי שהעיקר הוא להתפלל, וכלשונו של מרן ה"חזון איש" זצ"ל באגרות: "כי המתפלל פועל יותר מן המשתדל".

הגמרא שמסתבר יותר שהצדק עם המשכיר, ואכן השוכר יאלץ לשלם את דמי השכירות. למדנו אם כן עד כמה תפילה בתחילת השנה יכולה להציל אפילו כאשר ישנה גזירה כללית על כל המדינה ("באר החיים" אלו עמ' פג).

ומי שיצרף לתפילותיו איזו קבלה טובה, להתחזק באיזה עניין טוב בשנה הקרובה, בוודאי שתפילותיו יפעלו את פעולתן. וכדאי מאוד בכל יום מימות השנה הקרובה להקדיש איזה זמן קבוע, שבו לבקש מהשם יתברך סייעתא דשמיא להחזיק מעמד בקבלה שקיבלנו בימים אלו. כי מלבד מה שבעקבות תפילה שכזאת מקבלים סיוע מהשמים לעמוד בהתחזקות, עוד רווח בצדו – שעל ידי זה יזכור את קבלתו.

וכמו שבתקיעת השופר מוציאים את הרוח הפנימי החוצה, כך בימים אלו כולנו מגלים את הרצון הפנימי שלנו, כי אף שבמשך השנה לפעמים אנחנו נכנעים ליצר, הרי שבימים אלו אנו מגלים את הרצון הפנימי שלנו: "רצוננו לעשות רצון אבינו שבשמים". ובעקבות התפילות

ובכדי להוכיח לנו עד כמה יש בכוחה של התפילה בימים אלו לשנות את גזר הדין, מביא הגה"צ רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א ראייה ממשנה מפורשת (בי"מ קה:): אשר אף נפסקה להלכה (שו"ע חו"מ סי' שכב ס"ד). במשנה מבואר שאם אדם שכר מחברו שדה בסכום מסוים, וכל התבואה התקלקלה ביחד עם כל התבואות במדינה, אין השוכר צריך לשלם דמי השכירות על אותה שנה, שכן היות וזו מכת מדינה אין אחריות השוכר על הנזק. ומסתפקת הגמרא שם (קו.) באם סיכם אתו המשכיר שיזרע שם חיטים, והשוכר שינה על דעת עצמו וזרע שם שעורים, והשעורים התקלקלו במכת מדינה, האם גם בכזה מקרה השוכר פטור מדמי השכירות, או שמא יכול המשכיר לטעון: אני בתחילת השנה התפללתי ששדה החיטים שלי יניב תבואה טובה, אלא שאתה זרעת בשדה שלי שעורים, ולכן תפילתי לא התקבלה, אם היית זורע חיטים כפי שסיכמנו יתכן שמחמת תפילתי החיטים לא היו מתקלקלים, הגם שכל החיטים במדינה התקלקלו, ומסיקה

נוכה להמשיך להתעלות בכל השנה הבאה עלינו לטובה.

לאן נעלם הבורג

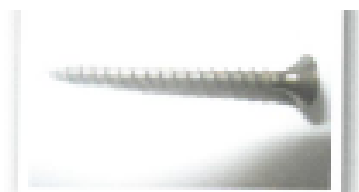
ולסיום, בכל פעם שאנו מדברים מעניין התפילה אנו מציינים גם על חשיבות כבוד התפילה, כי באמת מי שמכבד את התפילה ובית הכנסת, תפילתו יותר מתקבלת, כי כמו שהוא מתייחס ברצינות לתפילה, כך גם משמים מתייחסים אליה. ואספר בזה שני סיפורים נפלאים שקראתי לאחרונה על הרה"ק רבי שמעון נתן נטע מלעלוב זצ"ל בספר הנפלא "הרבי הקדוש מלעלוב" של הרב יאיר וינשטוק.

הרבי מלעלוב היה זה שעמד מאחורי השלטים "אסור לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה", ופעל רבות בעניין זה כשהכל נעשה "מאחורי הקלעים", והגם שהיה רחמן ועדין הרי כשהעז מאן דהו לדבר באמצע התפילה היה גוער בו והיה ניכר שהדבר כואב לו ביותר. הרבי תרם לציון הרשב"י ע"ה לוח דיגיטלי עם זמני היום וכו' ובו ארבע שורות של כיתוב דיגיטלי המתחלף כל הזמן. בין היתר כתוב שם על פני שלוש שורות "אסור לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה", והנה דבר פלא ארע ביום הכיפורים במלאת

שנה להסתלקותו, תקלה מסתורית ארעה בלוח והוא "נתקע" ולא התחלף כשכל הכיתוב "אסור לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה" נשאר כל הזמן, וזהו ממש דבר פלא כי רק לרגע קט שלושת השורות ביחד עומדות עם אותו הכיתוב, ובדיוק ביום השנה להסתלקותו

בתמונה הראשונה: צילום רנטגן מבטן התינוק כשהבורג בתוכו. ובתמונה השנייה: הבורג האימתני שיצא מהתינוק מבלי להזיק כלל. באדיבות הרב יאיר וינשטוק

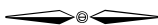

בשמו שיותר לא ידבר במהלך כל התפילה ושמבקש בזכות זה ישועה עם הילד, הרופאים הכינו את ההורים לניתוח דחוף שיערך בבוקר, אך לפתע פתאום הבורג נמצא בטיטול... הודו לה' כי טוב, בספר הובאו תמונות מהצילום והבורג והם מובאים כאן באדיבות המחבר שליט"א.

יהי רצון שנשקיע בימים אלו בתפילה, ויתקבלו כל תפילותינו לרחמים ולרצון בפני אדון כל, ונזכה לשנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה.

ארע הפלא הזה. ואם לא די בכך, הרי שלאחר שלוש שנים הפלא חזר על עצמו. ושוב, בדיוק באמצע יום הכיפורים...

ומעשה מופלא ארע עם תינוק שהחל לפתע להשתעל בצורה משונה, הוריו נבהלו ורצו לרופא, ומשם נשלחו למיון, במיון נערך לילד צילום ושם לחרדת ההורים התגלה בורג בתוך גופו. האב שאינו נמנה על חסידי לעלוב אך ידע מכוחו של הצדיק התקשר בשעה אחת בלילה לחסידי לעלוב וביקש שיעלו בדחיפות להר הזיתים אל ציונו של הרבי מלעלוב ויבטיחו

איך פותחים "דף חדש"

ומשתדלים לקבל קבלות טובות. ובשנה שעברה ראיתי באחד העלונים משפט שמאד תפס אותי: "מי שחושב שלאור הקבלות שלו, מחר בבוקר הוא יקום 'מושלם', אינו אלא גאוותן!". כי אין שום סיכוי להשתנות לגמרי ביום אחד. "פתאום" להתפלל בריכוז ובכוונה בכל התפילה כולה, "פתאום" לא להיכשל כלל אפילו בכעס אבק לשון הרע כפ

אפשר להשתנות ברגע?

חברים יקרים, חודש אלול הגיע בשעטו"מ, יהי רצון שיחדש אותו הקב"ה עלינו ועל כל בית ישראל בכל מקום שהם לששון ולשמחה, תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה, ויתקיים בנו "כל שנה שהיא רשה בתחילתה מתעשרת בסופה".

קעת כולם מתעוררים לחזור בתשובה לקראת ימי הדין,

שמתי לב שהדבר רמוז גם בתפילה, שאנו מבקשים "השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלכנו לעבודתך", ורק לאחר מכן מבקשים "והחזירנו בתשובה שלמה לפניך", כי ראשית כל צריכים להיכנס לעשייה חיובית של "עשה טוב", ורק לאחר מכן אפשר להתמקד בעבודת התשובה.

וכפי שמביא במפורש רבינו יונה ז"ל ב"ייסוד התשובה" וזה לשונו: "אדם אשר פשע וחטא, ובא לחסות תחת כנפי השכינה ולהיכנס בדרכי התשובה, אשכילך ואורך בדרך זו תלך: ביום ההוא ישליך כל פשעיו אשר עשה, ויעשה עצמו כאילו **בו ביום נולד ואין בידו לא זכות ולא חובה, וזה היום תחילת מעשיו**, היום יפלס אורחותיו שלא יטו מעגלותיו מדרך הטוב". במילים אחרות: לבנתיים תעזוב בצד את כל מה שהיה עד עכשיו ותתמקד רק בעשיית דברים טובים.

ומבאר רבינו יונה מדוע כך יש לנהוג: "ודרך זו תביאנו לשוב בתשובה שלימה. כי הוא יעשה את עצמו כמשליך מעליו כובד העוונות ועוצם החטאים אשר

חובה וכו', ו"פתאום" ללמוד חמש שעות ברציפות בלי שום הפסקה...

החלטת לפתוח "דף חדש"? אשריך! אבל אל תתאכזב מכך שאתה ממשיך ליפול ולפספס, העיקר שעלית על המסלול. כי אם אתה עושה הכל על מנת להתעלות, הקב"ה מצרף את המחשבה שלך למעשה, ומחשיב לך כאילו באמת עשית את הכל כמו שצריך.

כאילו היום נולד

ומכיוון שלאחר שחוזרים בתשובה ממתינה לנו דרך ארוכה וכלל לא קלה, חשוב מאד ראשית כל להיכנס למהלך של התחדשות, לעשות דברים טובים שיתנו לנו סיפוק ושמחה, ויחזקו אצלנו את ההכרה ש"יש לנו כח בס"ד להתעלות", וכך מתוך סיפוק ושמחה נזכה גם לתקן את הדרוש תיקון. וכמו שאמרו צדיקים "סור מרע ועשה טוב" – סור מרע, קודם כל אל תתעסק עם הרע, אלא עשה טוב, תתמקד בעשייה חיובית, ובמקום להסתכל אחורה על מה שנשלנו, נסתכל קדימה ונשמח על הזכות להתחזק עוד ועוד.

עד שנחשוב שאין לנו כוחות, ושכאילו חלילה המצב שלנו אבוד.

אך מה האמת? האמת היא ש"מידת הבורא יתברך ידו פשוטה לקבל שבים", השם יתברך לעולם לא מתיימש מאתנו, והוא נותן לנו תמיד את האפשרות לפתוח דף חדש.

ולכן ראשית כל עלינו לפתוח דף חדש – "כאילו היום נולד", ורק לאחר שעולים על מסלול ההתחדשות, ומקבלים סיפוק ושמחה מוצאים את הדרך והזמן להתוודות על העבר ולאט לאט להפוך גם אותו לזכויות...

הסדר הנכון

בקונטרס "בעניין עבודתנו ביום ראש השנה" הביא את דברי רבינו יונה הנ"ל, כשהוא מבאר שמשום כן בראש השנה לא מתוודים ולא מזכירים את החטאים, רק מתחדשים בעבודת השם, יחד עם התחדשות מלכות השם. ורק לאחר מכן מגיעים "עשרת ימי תשובה", ששיאן הוא יום הכיפורים, יום תשובה ומחילה.

ושם הוא עורך את הסדר הנכון לחזרה בתשובה כך: ראשית

עשה. ולא יבהילוהו רעיוניו אשר לא יניחוהו לשוב, כי יבוש מחטאיו, כי יחשוב איך אוכל להעזי פני ולשוב ואני חטאתי עויתי ופשעתי, כזאת וכזאת עשיתי, עברתי ושניתי ושילשתי עד אין ספורות, ואיך אבוא עוד לפניו כבושת גנב כי ימצא, כי בושתי לעמוד לפניו, ואף איך ארמוס את חצריו ואיך אשמור חוקי. **אל יחשוב כן.** כי המסית יושב כזבוב במפתחי הלב, מתחדש עליו בכל יום, צופה ומביט להכשילו ומשים לבו לעיצה הרעה הזאת. רק יחשוב, כי כן מידת הבורא יתברך, ידו פשוטה לקבל שבים. לכן טוב לו להשליך פשעיו ולעשות לו לב חדש".

הבנת מה הולך כאן? "המסית" – היצר הרע, "יושב כזבוב במפתחי הלב", ומה המטרה שלו? הוא לא מסתפק בכך שהוא מכשיל יהודי באיזו עבירה, אלא כל תקוותו היא שבזכות אותה נפילה יכנס האדם ליאוש וכבר לא ינסה להתחדש ולהתחזק.

זהו עמלק "אשר קרך בדרך" – היצר העמלקי אשר מחפש לקרר אותנו ולהוציא לנו את החשק,

מחזיק מעמד באופן יציב, כל הזמן אני נופל שוב, כנראה זה לא מתאים לי, אחפש נושא אחר ובו אתחזק... ומה קורה שבוע אחר כך? שוב לא מחזיקים מעמד בקבלה החדשה ו"מחפשים" רעיון חדש... וזו ממש עצת היצר! שלא להתמקד בנושא אחד "עד הסוף", למשך זמן רב. **היצר יודע שאין בכוחו לשכנע אותנו לא לקבל קבלות התחזקות, לכן הוא מכוון אותנו "להחליף" קבלות כל הזמן... בכדי שלא נזכה לקנות אף עניין בשלמות.**

ומה האמת? האמת היא שדרך העלייה רצופה נפילות, ואין זה בכלל פלא שנופלים, כי "שבע יפול צדיק וקם". ובמקום להסתכל על הפעמים שנפלנו נמקד את המבט במה שכן הצלחנו. ואם נתמקד בנושא מסוים "עד הסוף", דווקא בזכותו נזכה להתעלות גם בנושאים אחרים על דרך "מצוה גוררת מצוה".

שימו לב, תמיד רגע לפני שמצליחים להתקדם באופן משמעותי מגיע היצר ומנסה לייאש אותנו. וככל שהיצר יותר מטריד כמו זבוב, סימן

לשכוח את העבר, ולהיות בבחינת "כאילו בו ביום נולד", וכך מקבלים רצון להתקרב אל השם יתברך, מתרוממים ומתייצבים על דרך חדשה ["קבלה על העתיד"], וכן מתנתקים מכל לכלוך החטאים ["עזיבת החטא"], ורק לאחר מכן עוסקים בוידוי וחרטה, כיון שכעת הם לא ייאשו אותנו.

מה "למעשה"?

מי שרוצה לפתוח "דף חדש", כדאי שייקח דף ועט וירשום לעצמו את הנושאים בהם הוא רואה צורך להתחזק, ולבקש בכל יום כוחות מהשי"ת להתחזק ולהתעלות בכל העניינים הרשומים בדף, וחשוב מאד לפרט אותם בתפילה ותחינה לקב"ה, לבקש ולהתחנן, שנזכה לחזור בתשובה שלמה.

עוד חשוב לדעת, שבדרך כלל מי שרוצה להתחזק תופס איזה נושא ומתאמץ להקפיד עליו כמו שצריך, ואף לומד את הנושא בספרי ההלכה, ומקדיש גם זמן ללמוד ספרי מוסר וחיזוק סביב אותו הנושא. אלא שעובר זמן קצר והוא כבר נופל לייאוש ואומר: אני רואה שזה לא הולך לי, הנה ניסיתי זמן מה ואני לא

ומתנשף הוא לוקח כוס ושוב נאנח ולוקח סוכר, חוזר ונאנח ולוקח קפה, ושוב נאנח ומתנשף ומוזג מים חמים, חוזר ומתנשף וניגש למקרר ולוקח חלב, וכשאנחה נוספת נשמעת מפיו הוא ניגש לאביו ומגיש לו בפרצוף עצוב ומסכן את הכוס קפה...

מה דעתכם? אבא ישמח עם הקפה הזה? למה לא? הרי הכל מושלם, "רק" חסר כאן שמחה, מה הבעיה? כולם מבינים שאבא פשוט מוותר על כזאת עזרה...

השם רוצה לראות אותנו שמחים על הזכות לשמע אותו כביכול.

נכון, לא ביום אחד זוכים לשמחה גדולה בכל עשיית מצוה, אבל כדאי להתמקד במצוה מסוימת ולהקפיד להתכונן לקראתה על ידי לימוד עניינה וטעמיה וכו', ואף לגשת אליה מתוך ישוב הדעת, וכך לזכות לעשות אותה מתוך שמחה. ובזכות שמתחברים למצוה אחת ושמחים בה, זוכים במשך הזמן להתקדם בזה גם במצוות נוספות. לכן כדאי שכל אחד יתחיל עם מצוה הקרובה ללבו, ואם עליה הוא יקפיד עם

שמתקרב הרגע בו תזכה לעלות על דרך המלך ולקנות קניין אמיתי של חיזוק, ולכן היצר נוהג בהיסטריה ממש. משום כן חבל ברגעים האחרונים של הניסיון, שהם תמיד יותר קשים, לתת ליצר לייאש אותנו.

כוס קפה בלי חינוד!?

אסיים בנקודה מאד חשובה ועקרונית, והיא השמחה בעבודת השם, כי אין מדובר ב"בונוס" – תוספת על המצוה, אלא זהו ממש ה"בשר" של המצוה. וכפי שאנו קוראים בכל שנה בחודש אלול את פרשת כי תבא ובה נאמר שכל הגזירות והסבל הגדול של הגלות באים "תחת אשר לא עבדת את השם אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כלי". זאת אומרת שיכול להיות יהודי שיקיים את כל מצוות השם ו"רק" לא ישמח במצוות, ונדמה לו שהוא מקיים את כל המצוות בשלמות ו"רק" חסר לו מצוה אחת... אך האמת היא שחסר לו בכל המצוות את החלק המרכזי שבהם!

ומשל למה הדבר דומה, לאב שביקש מבנו שיכין עבורו כוס קפה, והבן ניגש למטבח עם פרצוף עצוב, וכשהוא מתאנח

יהי רצון שנוכה להתחדש
בעבודת השם יתברך בכל
הימים, ונוכה להכתב בספרן של
צדיקים גמורים, לאלתר לחיים
טובים ארוכים ולשלום.

כל דקדוקיה מתוך שמחה
מרובה, הרי זה ישפיע גם על
שאר המצוות.

ודוקא בחודש אלול, שרוצים
להתחזק, ויראים מיום הדין,
באה התורה ואמרת לנו: אל
תשכח את השמחה! מצוות צריך
לקיים בשמחה, וזה החלק
המרכזי של המצוה.

מאמר לבני הישיבות

בעקבות משבר הנגיף

באנו לחדש מאומה רק להזכיר
ולהמחיש עד כמה **דווקא** תקופה
שכזאת **אשר לא הייתה כדוגמתה**
מזה עשרות בשנים בכחה לזכות
אותנו בקניין נצחי עם התורה
הקדושה.

וכפי שהארכנו ב"אגרת לבני
הישיבות", עיקר העלייה באה
דווקא על ידי התמודדויות
וניסיונות. וטועה מי שאומר
לעצמו: "אני יוצא לחופשה ואשוב
לעמל התורה כשהעניינים
יסתדרו"... אדרבה, **הקב"ה מזכה**
אותנו בכאלו הפרעות וקשיים

בן ישיבה יקר! אחי ורעי.

אני כותב את הדברים בחודש
מנחם אב תש"פ מתוך תפילה
ותקווה שמהר מאד הדברים הללו
כבר לא יהיו אקטואליים...

כולנו עוברים כעת תקופה לא
פשוטה המשפיעה באופן ישיר
כמעט על כל מישורי החיים, אך
בשורות הבאות נתמקד בס"ד
בהתמודדות היום – יומית של
כולנו, במאבק ובמאמץ הגדול
להמשיך בעמלה של תורה, גם אם
כעת אנחנו לא נמצאים במסגרת
ובאוירה מתאימה. ובאמת לא

בדיוק בכדי שנוכל לקבל "קראש קפיצה" להתעלות בעמל התורה ובכל ענייני עבודת השם.

נכון, יתכן מאד שגם אם נעשה "מסירות נפש" בתקופה הזאת, בכל אופן הלימוד יהיה פחות איכותי, אך כאמור, אצל השי"ת לא העיקר היא התוצאה אלא הרצון והמסירות. ועכשיו הזמן לגלות את הרצון האמיתי שלנו, כעת הזמן לגלות נאמנות לבורא עולם.

המשגיח לא רואה, החברים לא יודעים... החברותא נמצא בבידוד, ה"בית מדרש" סגור... אבל אבינו שבשמים מצפה שנגלה נאמנות! כולנו חיילים נאמנים של בורא עולם, ובכל מקום אנחנו מוסרים נפש בעמלה של תורה.

וכבר אמר הרה"ק **רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל** בתקופת התפתחות ענף היהלומים בארץ, שרבים נהרו למקצוע עיבוד יהלומים, וגם בני ישיבה רבים לא עמדו בפיתוי בשעה ששררה עניות גדולה ורבים יצאו לעבוד ביהלומים, אמר אז רבי שלמה שכתוב שבזמן המשיח יהיה "בירור" - מי יישאר בלימוד התורה, ושעתה הוא זמן משיח! (מובא בספר "צדיק יסוד עולם" ח"ב עמ' 77).

וכמו כן בשנים האחרונות היה רגיל **מִרְן הַמְשִׁיחַ רַבִּי דָב יִפֵּה זְצ"ל**

לומר שאנו נמצאים כבר ב"תקופת הברור" של ערב הגאולה, שכן הולך ופוחת כח "השפעת הסביבה", והבחירה יותר תלויה רק באדם אם ילך בדרך הטוב, והאם הוא באמת משתייך לקב"ה, מכיוון שאנשים כבר לא מתביישים לעשות ככל העולה על רוחם (שמעתי מאחי הגרא"ז שליטי"א).

נסיים בכמה ציטוטים קצרים שהבאנו ב"אגרת לבני הישיבות", מדברי מרן ורבנן זצ"ל, מהם נלמד עד כמה דווקא תקופה קשה שכזו בכוחה להעלות אותנו לדרגות גבוהות.

"כח הגידול והצמיחה הם הניסיונות! ...ידע אדם יסוד זה, שאם הוא רוצה להתגדל כל שהוא עליו להיות עקשן" (מִרְן הַמְשִׁיחַ רַבִּי יְרוּחַם מִמִּיר זְצ"ל).

"כל הראוי להיות גדול ועצום בתורה מסתערים עליו יותר ויותר הפרעות בצורות שונות וכשמתחזק להחזיק בעץ החיים, סוף סוף היסורים חולפים... ועיקר עבודת הבורא יתברך הוא בזמן הנפילה... וכשמתחזק בזמן החושך להתייגע על התורה כראוי זוכה אח"כ לרוב בהירות" (מִרְן הַמְשִׁיחַ רַבִּי יְעֻקֵּב זְצ"ל).

"בזמן שהנך מרגיש בקרבך סערת-היצר, דע לך שבוה הנך מתדמה אל הגדולים הרבה יותר מאשר בשעה

ללמוד משניות בכוחות עצמו ולהבין את אשר לפניו. אך אז לפתע נשבר ליבו בקרבו כששם לב לפער העצום בינו לבין כל חבריו, שחבריו עוסקים בלימוד הגמרא עם פירושי הראשונים והאחרונים בעמקות ובעיון והוא מסוגל ללמוד רק משניות.

כששמו לב חבריו ל"משבר" שלו הם לקחו אותו למרן ה"קהלות יעקב" הסטייפלער זצ"ל, והנה כאשר רק ראה הסטייפלער את הבחור מרחוק הוא כבר קרא לעברו: "אני מבטיח לך – ומוכן אני להישבע לך" (כידוע לא היתה דרכו של אותו צדיק לדבר כך כלל וכלל), וכשהתקרב הבחור הוסיף: "אני נשבע לך שבשעה שאתה מתגבר על קשייך והנך מתיישב ללמוד את התורה הקדושה, בו ברגע אומר הקב"ה לכל פמליא דיליה – שתקו עתה, כי ברצוני לשמוע את לימודו של בני פלוני ופלוני, אשר בא לו מתוך ניסיונות וקושי גדול" ("באר החיים" שבועות עמ' שסו).

יהי רצון מלפני השי"ת שיסורו כל המפריעים, "ומלאה הארץ דעה את השם", ונזכה בכל מצב להמשיך להתעלות בעבודתו יתברך.

שאתה נמצא במנוחה שלימה שאתה רוצה בה. דווקא באותם מקומות שהנך מוצא בעצמך הירידות הכי מרובות, דווקא באותם המקומות עומד הנך להיות כלי להצטיינות של כבוד שמים" (מרן ה"פחד יצחק" זצ"ל).

"כל אדם עובר בימי חייו ניסיונות וקשיים, העונג הגדול ביותר הוא כאשר יודעים שזה "יסוד החיים", כי הגדלות הרוחנית תלויה בניסיונות... ואשרי מי שיודע שזה הכרחי להתפתחות האדם, וכאשר הוא יוצא לעולם ונתקל בקשיים הוא מוכן לזה ואין הוא נשבר מזה... בן תורה נבחן בניסיונות וקשיים (מרן הגר"פ שיינברג זצ"ל).

אשריכם! אשריכם! אשריכם!

כמה הקב"ה גאה בכם על המסירות בעמלה של תורה. וכפי שהבאנו מעשה בבחור אחד שהיה בעל כשרונות חלושים במיוחד, עד שלא הבין מאומה מלימודו, וגם כאשר לאחר מאמצים מרובים הוא "קלט" איזה דבר, לא ארכו הרגעים וכבר פרחו הדברים מזכרונו רח"ל. ויהי השם בעזרו וכמה מחבריו הסכימו ללמוד איתו בסבלנות עצומה עד שבהגיעו לגיל שמונה עשרה כבר היה מסוגל

**שנה טובה ומתוקה לכל קוראינו ולכל בית
ישראל, שנת גאולה וישועה**

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת

האדמו"ר הרה"ק רבי ישראל ניסן בהרה"ק רבי דוד משה זצוק"ל
ומו"ר הגה"צ רבי נסים ב"ר שלמה ורחל מויאל זצוק"ל
ולהבדיל לרפואת אליהו בן רחל בתושח"י

ניתן לתרום לזיכוי הרבים בכל עמדות "נדרים פלוס" –
שלוחת "אשריכם ישראל" [קרן מס' 3331] התרומות מוכרות
לצורך מס. או בפל': 052-7608955 [נא להשאיר הודעה]

קו החיזוקים "אשריכם ישראל"
מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

077-260-9134

לתגובות \ להזמנת הרצאות
ניתן להתקשר (בשעות הבוקר והערב): 08-9743208

ניתן לקבל את העלון בדוא"ל:

089743208A@gmail.com

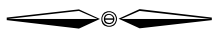
הופיע בס"ד

גיליון "עמל התורה בצל

הקורונה" – אגרת חיזוק לבני

הישיבות.

מחולק חינם

ספר "בטחתי ונושעתי" –

סיפורים מחזקים בני זמנינו משיחותיו של

הרב שמעון גוטסמן שליט"א.

להזמנות: 08-9743208